

Mathiasen: Jeg vil kun udtale, at jeg slutter mig til dem, der ikke ønske nogen Lønningsfond, men som ønske Offertvungen ophevet, saa at det bliver en frivillig Sag at offre. — Med flere ærede foregaaende Talere er jeg enig i, at Præstegaardenes Udling i Reglen ikke bør være større, end at der derpaa kan holdes 2 Heste og 4 Køer, men forsaavidt Præstens Virksomhed maatte udstrække sig til flere Sogne, kunde der dog maaskee være Anledning til at tillægge Præstegaarden saa megen Jord, at der derpaa kunde holdes 3 Heste og 6 Køer. — Den Forskjellighed i Lønningsafterne, som Lovudkastet indeholder, vil foranledige idelige Forskyttelser, og jeg skulde derfor meget tilraade, at den væsentligste Lønningsforbedring kom til at bestaae i Alderstillsæg; det er imidlertid naturligt, at naar der indløb velbegrundede Klager over Præstens mislige Embedsforhold, vilde et saadant Alderstillsæg ikke kunne ydes. — Hvad Tienden angaaer, kan jeg ikke anerkjende den som en Prioritet, der paahviler Eiendommene som en anden Gjæld, men forsaavidt den skulde indbetales paa Amtstuen, vilde jeg ansee det for meget uheldigt, om den beregnedes efter hvert Aars Kapitelstart. Vi maae vel huske paa, at der i mange enkelte Kommuner til forskjellig Tid er afluttet flere Tiendeafforder af forskjellig Størrelse, og Amtstuen maatte altsaa opstille særlig Beregning for hver enkelt Mand i Kommunen. Det vilde derfor efter min Mening være meget gavnligt, om der heri blev fulgt samme Fremgangsmaade, som Lovudkastet i flere Henseender tilfigter at følge, nemlig at man tog Gjennemsnittet af Kapiteltaxterne for Aarene 1836 til 1859, med Fradrag af de to højeste og de to laveste, og at dette engang for alle blev den Tiendeafgift, der skulde indbetales paa Amtstuen. — Der er under Sagens Behandling talt enbeel om Befordringsvæsenet; det staaer noget uklart for Befolkningen, hvad der i denne Henseende er gjældende Regel med Hensyn til visse Embedsreiser; naar Præsten f. Ex. skal besøge en Syg for at uddele Nadverens Sakramente, eller naar han skal døbe et sygt Barn, saa maa der af Menighedsmedlemmerne meddeles Præsten Befordring, uden Hensyn til om han selv har en

saadan. Jeg turde maaskee opfordre den høitæredede Kultusminister til at udtale sig herom.

Feddersen: For ogsaa at give mit Bidrag til fuldstændig Oplysning af det vanskelige Stof, der her foreligger til Thingets Behandling, skal jeg tillade mig at omhandle to specielle Punkter, som jeg ikke troer hidtil have været indbragne under Forhandlingen.

Man har ved forskjellige Leiligheder, vistnok med Grund, draget en Sammenligning mellem juridiske og geistlige Embedsmænd, og jeg skal her erindre om, at der saavel ved juridiske som ved geistlige Embedsmænds Tiltrædelse erlægges en Afgift til Statskassen, der hencævnes Bestallingsgebyr, men der er en meget betydelig Forskjel paa dette Gebyrs Størrelse for de juridiske og de geistlige Embedsmænds Vedkommende, idet det er bekjendt for Mange her i Salen, at Bestallingsgebyret for et juridisk Embede kan stige til 2 a 300 Rdl., medens der af Kaldsbrevet, navnlig for en Sognepræst paa Landet, kun erlægges et ringe Gebyr, hvis jeg ikke feiler 27 Rdl. 48 ø. Det har gjentagne Gange været under Spørgsmaal, om ikke en ligelig Behandling, der af flere Grunde kunde være ønskelig, ogsaa i denne Henseende kunde indføres med Hensyn til Statens Embeder, og der blev i 1849 af Regjeringen nedsat en Kommission, som navnlig skulde tage dette Spørgsmaal under Overveielse. Denne Kommission kom til det Resultat, at man ikke godt kunde unddrage Statskassen det Indtægtsbeløb af flere tusinde Rigsdaler, som ved Bestallingsgebyrerne aarlig indflyder, men at det vistnok kunde være meget ønskeligt at tilvejebringe en ligelig Fordeling af denne Byrde, og Kommissionen, hvis Betænkning blev afgivet under 22de Mai 1851, blev da staaende ved den Anskuelse, at man skulde tage Gjennemsnittet af den Indtægt, der ved Bestallingsgebyret var indkommet i visse Aar, for derefter at træffe en ligeligere Fordeling mellem samtlige Klasser af Embeder, altsaa baade juridiske og geistlige, saaledes at de i Forhold til Embedsindtægten kom til at bære et Bestallingsgebyr, som kunde ansees for passende. Denne Sag blev imidlertid ikke bragt tilende,